

отказвахъ и до смърть-тѣ си правяхъ добро на свѣта, пълни отъ добринѣ камъ свои-ты съотечественници, и готови да размышлявать и да помагать и на власть-тѣ.

Тии имахъ по-голъмо вляніе въ народа отъ священство-то. Тѣхны-ты имена ся славяхъ по цѣлѣ Българіѣ. Изговаряхъ ся съ най-голъмо почитаніе. Тии помирявахъ грѣцкѣ-тѣ власть съ българскыя народъ. Тии бѣхъ родолюбци, нѣ..... забѣлѣжени. Тии не давахъ на власть-тѣ съвѣтъ, защо-то тя ги и не пыташе; вървяше си по своя пѣть, правяше така, както ѹ ся видяше за добро: покорны-ты милваше, а непокорны-ты наказваше; нѣ тии все съвѣтовахъ народа, кой-то все повече и повече привыкваше на ярема, като куче на синджира. Все тѣхна работа бѣ това, гдѣ-то прѣзь цѣло столѣтіе, кога-то грѣцко-то царство бѣ въ най-голъмѣ опасность, Българія не умѣя да ся восползува, не станѣ на орѣжіе, не смисли ся на свое-то право. Обыкновенно въ такывы сполкуы царѣ-ти всякога сѣ олегчявали ярема, па и самы-ты войнишкы стражи сѣ укланяли. А забѣлѣжени-ти родолюбци казвахъ:

— Слава Богу! Сега ни е вещь по-легко; испослѣ ще бѣде още по-легко; па така малко-по-малко до-ще до тамъ, щото да ни бѣде съвсѣмъ добро. Чакайте! търпѣте! Богъ ще ся смилн на насъ... и намъ ще огрѣя слѣнце.... Оставете.... Да-ще ни Царь-тѣ Българина за управитель!...

Особно бълнувахъ повече на това послѣдне-то, а то само затова, защо-то на всякой „забѣлѣжень“ ся струваше: той ще бы поставенъ за управитель.

Много ся грыжахъ за благополучіе-то на царство-то, а то затова, защо-то като единъ пѣть ся смиряше всичко въ Цариградъ, като ся урядеше наслѣдство-то на престола, а вѣнкашны-ти неприятели ся отбѣяхъ, тогасъ царство-то,